

så liten vigt, att befattningen dermed borde vara under hans värdighet. Den som föreslagit en stadga, bör icke blott för Konung och Ständer, utan ock inför allmänna opinionen svara derföre, i annat fall kunna aldrig Konungens gerningar blifva fredade för allt åtal, ty efter allmänna begreppet om en kontrasignation ansvarar kontrasignenten icke för mer än expeditionens riktighet. Jag antager derföre såsom grund för en administrations-plan, att Konungen icke bör underskrifva andra handlingar än dem, som röra Majestäts-rättigheter.

Under Konungens inseende måste administrationen vara delad emellan hans Ministrar, under hvad benämning dessa också komma att existera, genom dem bör hela rikets styrelse koncentreras kring Konungens person, ty eljest finnes ingen *enhet*; men alla till styrelse-verken hörande embetsmän böra också vara dem subordonnerade, ty eljest finnes ingen *kraft*. De böra ansvara icke blott för hvad som göres, utan ock för hvad som försummas, och aldrig eller blott vid särskilda tillfällen böra de få tillgodonjuta hvad Ansvarighets-lagen stadgar i anseende till ledamöterna i Stats-Rådet: *att dem ej kan till last läggas om, emot deras på anförde skäl grundade råd, utgången, utan deras förvällande, blifver olycklig, och det åsyftade goda ändamålet icke vinnes.* Det är bättre för Staten, att en skicklig, men olycklig Minister nödgas nedlägga sitt embete, än att en oduglig skall undgå ansvar för de olyckor han beredt, om också emot sin vilja.

Till beredandet af denna ordning läres fordras, att Presidents embetena i Kollegierna och Statskontoret förklaras lediga, och att Stats-Expeditionernas Chefer få en värdig-

het antingen lika med de båda nuvarande Ministrarne, eller näst efter dem.

Sedan Ständerna sjelfva, vid sistledne Riksdag, föreslagit Ministrar, tyekar jag icke att kalla dessa embetsmän *Minister Stats-Sekreterare*; ett namn som på andra ställen är antagit. Presidenter vore kanske lämpligare, om Konstitutionen icke stadgade, att Presidenterna skola vara ledamöter i Riks-Rätten.

Administrationen i sin allmänna bemärkelse, då dermed förstås hela rikets styrelse, äfven i Juridiskt och Politiskt afseende, delar sig i följande grenar. 1. Lagskipningen; 2. Utrikes Ärenderna; 3. Krigsväsendet; 4. Allmänna uplysningen och bildningen; 5. Inrikes hushållningen; och 6. Financerna.

Justitiæ-Ministern kan anses såsom Chef för Lagskipningen, om Nedre Revision ställes under honom. För utrikes ärenderna finnes redan en Minister. De öfriga administrationens grenar kunna indelas så: att Chefen för krigsväsendet blir tillika Stats-Sekreterare i krigs ärender och får Krigs-Kollegium och Sjö-Förvaltningen såsom Departement under sig; Hof-Kanslern blir chef för Allmänna uplysningen och Stats-Sekreterare i Ecklesiastik-ärender, sedan allt hvad som nu i denna expedition fördrages, och rätteligen tillhör allmänna hushållningen eller ordningen, blifvit derifrån afsöndradt; Chefen för Inrikes Hushållningen blir tillika Stats-Sekreterare för inrikes ärenderna och får Kammar-Kollegium, samt hvad som af Bergs-Kollegium och Magasins-Direktionens befattning kommer att återstå, under sig; Chefen för Financerna blir Stats-Sekreterare för Handeln och Financerna, och får såsom Departement Stats-Kontoret, Tullverket, Postverket, samt hvad som återstår af Kommerce-Kollegium. Denna fördelning bör likväl, i den

ordning Konstitutionen tillåter, undergå någon jemkning. På de grunder som i Särskilda Utskottets Betänkande blifvit framställda, torde det finnas nödigt att en särskild Minister Stats-Sekreterare för Sjöärenderna tillsättes. Denne embetsmans befattning blir också vid närmare granskning mera vidsträckt än man vid en hastig öfversigt kan märka. Hvad som rörer allmänna hälsovården och fattigvården, samt de administrativa befattningar, som nu tillhöra Kommerce-Kollegium, böra också till största delen förflyttas till Minister Stats-Sekreteraren för inrikes ärenderna, för att få ett samband mellan göromålen. — Af samma skäl bör också Kartæ Sigillata-Kontoret och Myntet höra till Finance-Departementet.

Stats-Råden kunna, om Konung och Ständer derom öfverenskomma, till en del indragas. Deras göromål blir hufvudsakligen att vara värdare af konstitutionen och bibehålla ett samband emellan de förslag, som af särskilda Minister Stats-Sekreterare kunna göras. De af Stats-Rådets nuvarande Ledamöter, som genom den här föreslagna indelning blifva Chefer för vissa grenar af Styrelsen, samt Ministern för Utrikes Ärenderna, böra likväl icke vara förbundne att i Stats-Rådet vara tillstädes oftare än någonting der förekommer, som hörer till deras befattning, och vid de tillfällen, som i konstitutionen föreskrivas.

Kammar-Revisionen borde tillhöra Chefen för Kammar-Kollegium, hvilket den också fordom gjort; men då denne Chef redan förut har tillräckligt att göra, torde det vara nödigt att Revisionen förblifver på samma sätt, som den nu är, under samma Chef som Kammar-Rätten, likväl med en förändrad organisation af båda.

P. A. GRANBERG.

UTLÄNDSKA NYHETER.

England. Edinburgska Handels-Kammaren och innevävarne i Leith hafva till Underhuset gifvit följande petition:

”Händels- och Manufactur-Kammaren i Edinburg, inrättad genom Kongl. Privilegium, i den uttryckliga afsigt, att vaka öfver Commercilla intressen i denna del af det förenta Riket, anser för helig pligt, vid en period af exempelöst betryck i hvarje gren af Handels-industrien, att vördnadsfullt fästa Husets upmärksamhet på utländska handels förfall och framställa sin tanka om de orsaker, som dertill bidragit, och hvarigenom Rikets näringar i allmänhet lidit, dess manufacturer följaktligen djupt sjunkit samt dess inkomster råkat i fara att högst betydligt minska.”

”Det synes oss, att det så länge och envist följda system, att lägga stora afgifter på importer, rakt syltar att i främmande länder minska afsättningen på vår egen industris producter.”

”Att den af många Statsmän försvarade läran, som skulle en nation, för att rikta sig genom handel, nödvändigt exportera mer än den inför, är högst falsk.”

”Att på denna falska lära grundas vårt Lands nuvarande handelspolitik.”

”Det synes oss, att den vinst, som hämtas från utförseln af våra manufacturers, vårt skerbruks, våra fiskeriers och grufvors producter, kan i ingen annan form realiseras, eller göras verkksam till ökandet af national rikedom, än i form af importer.”

”Att den säkra vägen till utländska handels försökande är att upmuntra industrien hos de nationer, med hvilka vi handla, eller, med andra ord, sätta dem i tillfälle att blifva våra afnämare.”

”Att vi, för sådant ändamål, borde med låga afgifter låta inkomma andra länders råa producter och sådana handelsartiklar, som klimatet eller andra omständigheter hindra oss att frambringa.”

”Vi anse de höga afgifterna på Baltiska trävaror och jern, på viner och deribland isymerhet de franska, på rätt silke och många andra handels-artiklar, hvilka produceras utomlands, hafva direct eller indirect minskat afsättningen på vårt lands producter i dessa länder; ty genom förtryckande af främmande nationers industri, sätta vi dem utur stånd att vara våra afnämare, och vi gifva deras Regeringar ett exempel att lägga dryga afgifter på vårt lands manufactur-varor och andra exporter.”

"Det synes oss, att detta prohibitiv-system har, efter freden, blifvit följdt af Regeringarne i alla de länder, med hvilka vi handla, i sträng öfverensstämmelse med det, Stora Britannien antagit."

"Att, ehuru ihärdigt också andra nationer må fortfara i detta system, Brittiska Regeringen dock borde begynna en mera liberal och vis handelspolitik, utan afseende på reciprocitet i fördelar, emellan oss och hvarje annan nation, emedan, genom befordrandet af en ökad import från en nation, vi måste vinna en ökad export directe till den nationen, eller medelbart till någon annan."

"Det synes oss, att ett sådant liberalt system i handelspolitiken, hvilket härmedelst i ödmjukhet underställes det Höglöfl. Huset skärskådan, skulle frambringa större inkomst genom en ökad mängd import, ehuru underkastade endast låga afgifter, och på samma gång befordra national-industrien, såsom följd af en i förhållande ökad export."

"Vi anhålla således, att det Höglöfl. Huset täcktes tillåta denna petition komma i öfvervägande hos ett Utskott och vidtaga sådana anstalter, som i det Höglöfl. Husets vishet kunna anses klokast och verksammast, Framhärde &c. &c."

I samma anda, som råder i Edinburgska handels-kammarens petition, talade Herr Stuart Wortley och Th. Wilson i Underhuset d. 3 och 4 dennes. De påstodo, att tullförhöjningarna på utländsk ull voro grymma och okloka; att endast af denna orsak ingen Engelsk fabrikant kunnat antaga ett nyss gjordt anbud att beklåda Ryska armeen. Äfven landtmannen led af ull-taxan; och intet parlament hade någonsin till den grad lemnat sin pligt ur ögonsigte, som det sista vid denna taxas beviljande.

Alderman Wood har i Underhuset gjort en ganska märkelig motion om en spion vid namn Edwards, som icke blott angifvit, utan ock upspunnit conspirationen på Catogatan, försett de sammansvurna med pengar och vapen o. s. v. Wood hade angifvit Edwards hos Lord Sidmouth, som förklarar sig ej kunna taga besättning med målet. Han hade då ingen annan utväg, än att väcka fråga i Underhuset, på det anstalter måtte fogas om brottslingens ställande för rätta. Ehuru motionen icke synnerligen understöddes, så förekommo dock en hop rätt bittra saker mot spioneriet och Ministrarne, som hade mycken möda att försvara sitt system att "använda en brottsling för att vaka öfver den andre". Några tyckte dock, att detta gick nog långt, då dylika väktare ej nöjde sig med att

angifva, utan äfven anstiftade och förledde till complotter. Wood har annonserat ytterligare motion i ämnet.

D. i Maji afrittades Thistlewood, Davidson, Ings, Brunt och Tidd. Både inför domstolen, vid domens afkunnande, och vid afrittningen visade de det mest oförfärad mod och en gränslös bitterhet mot ministrarna. Thistlewood sade inför domstolen, att han genom Sidmouth's och Castlereagh's mord velat sjunga ett requiem för de i Manchester oskyldigt mördades själar. Davidson åberopade Stora Chartan, hvars verkställighet folket hade rätt att yrka med vapen i hand. Han, som de andra, påstod sig icke haft något ondt upsåt mot Konungen. Ings hoppades, att hans barn skulle lefva länge nog, för att se den dagen, då rättvisa skulle ske nationen. Såsom Engelsman ville han häldre dö som en man, än lefva som slaf. Brunt sade sig icke vara förrädare hvarken mot Konungen eller Söderneslandet; men han var fiende till en faction af krämare, som lika höllo Konung och folk i slafveri. Förr förtjente han 3 å 4 Pund i veckan som skomakare, och då blaudade han sig icke i politiken; men sedan han icke kunde vinna mer än 10 shillings i veckan, hade han begynt forska efter orsaken till denna förändring och sett, att de magtägande endast funderado på medlen att utarma folket. Oförfärad skulle han stiga på schavotten och offrade gerna allt för den stora striden mot tyrannerna. Tidd sade blott, att hvartenda vittne mot honom vittnat falskt. — På schavotten visade sig Thistlewood distrait och lugn, Ings och Brunt skrattade och sjöngo. Endast Davidson var något rörd och talade med presten. — De öfrige fem dömdes äro redan deporterade. Gilchrist (en arm varelse, som gråtande inför domstolen bedyrade, att han ingen ting visste om complotten, att han, dagen då den upptäcktes, ingen ting ätit, och att han gått med till ladan, för att få en bit ost) har blifvit kvarhållen i fängelse och får troligen nåd.

Spanien. Regerings-juntan i Galicien har visat en stark stridighet i tänkesätt och mesurer emot Kongl. Regeringen i Madrid; hvarföre också denna sednare i största hast till Galicien affärdat Öfv. Lieut. St. Miguel (f. d. Chef för Riego'ska colonnens general-stab), för att underhandla och bilägga. — I Navarra synes vara en stark spänning mellan Mina, som vill utöfva en allmän och utomordentlig magt, samt Pamplonas borgerskap, som deri gör honom kraftigt motstånd. Tvisten skall hafva gått så långt, att båda partierna skickat särskilda courierer till Regeringen, för att be-

gåra hjälp mot hyarandra. Magistratspersonernes hus skola vara af Mina med soldater omgifna. — I Catalonien skall det hafva lyckats att hålla en hop öfverspända hufvuden i tygeln; och man satsar sig ifrigt med national-milicens organisation.

Konungen har, under d. 23 April, decreterat, att alla landsflyktige Spanjorer utan undantag, således äfven Josephinos, få återkomma till fäderneslandet. Då Spanska Consuli i Bayonne förkunnade detta, såg man de der vistande flyktiga gråta af glädje. Många hafva redan afrest till Madrid, bland dem Josephs f. d. Minister, Marq. Almenara.

På de fem Leonska Chiefernas, genom Arco Agüero öfyerlemnade, underdåniga anhållan att slippa Gen. Majorsgraden (på det folket icke måtte tro, att egenlyttiga afsigter ledt dem i deras företag) har Konungen, genom Krigs-Ministern låtit svara, att H. M., som i dem såg värdiga Spanjorer, hvilkas ädla och oförfärade ståndaktighet öpnat en väg för folkets dittills nedtystade röst till H. M:s öra, icke kunde bifalla deras anhållan. — Madrids Garnison har till barnhuset skänkt de summor, som genom subscription influtit till Garnisonen för dess patriotiska upförande d. 8 och 9 Mars. — Staden Malaga reser en stod åt Riego, på samma torg der han försvarade sig mot O'Donnells truppar. — I den lilla staden Casa vermeja hafva vänner af Constitutionen inrättat en lärostol, till föreläsningar deröfver.

Infanten Don Carlos har försvunnit och kan ej upptäckas. Redan länge hade man ett vaksamt öga på honom.

Frankrike. Dep. Kammarens Utskott öfver vallagen har slutat sitt arbete och valt Lainé till rapporteur, så att man icke bör tvifla om antagandet. Hr. Manuels förslag om en address till Konungen, angående Frankrikes tillstånd, förkastades d. 5 dennes af hemliga Utskottet med betydlig pluralitet, efter en lång och ganska het debatt. — Clausel de Coussergues skall icke hafva öfvergifvit sin anklagelse mot Hert. Decazes, utan vara sinnad att "framlägga den inför Frankrikes och Europas ögon". — Tidningarna återkalla nu den nyheten, att anklagelse-domstolen afgjort frågan om national-subscriptionen. För denna subscription är äfven en tidnings-utgifvare i Bordeaux stämd.

Alla prefecter och militär-befälhafvare, som varit frånvarande från sina poster, hafva fått befallning att återvända dit. — Ultras i Nimes äro högst förbittrade mot Madier de Montjau. Denne

anses dock af alla andra, för en ganska aktningvärd man, högst tillgifven Konungen och dess famille, hvarpå han visat många prof.

Likasom i England och Tyskland, har nu äfven i Frankrike frågan om prohibitiv-systemer och höga tulltaxor begynt blifva ett fält för stridiga meningar och debatter. Märkvärdigt är, att prohibitiv-systemet har sina förfäktare i synnerhet bland Ultras.

TVå petitioner hafva blifvit till Deputerades Kammaren ingifna, i fråga om hvilka Kammaren gått till ordningen för dagen: den ena af redactören för *Elsasser Patriot*, Hr. Marchand, som begär definition på ordet *politik*, för att veta, hvad slags beslut få äga rum utöfver allmänna lagen; den andra af en Hr. Dupierre, som önskar, att bruket af orden *Ultra Royalister* och *Ultra liberala* må förbjudas tidningarna.

Gen. Lieutenanten Rogniat har, på Kungelig befallning, genomrest de östra gräns-departementerna. Det försäkras, att hans updrag varit att rådgöra med civil- och militär-auctoriteter och utforska invånarnes tänkesätt. Man är öfvertygad, att han fått endast tillfredsställande underrättelser. De ofta smädade invånarne i östra delen af riket äro väl fullkomligt för det constitutionella systemet och de liberala institutionerna; men därjemte tillgifna Konungen och Dess dynasti.

Tyskland. Würtembergska Deputerades-Kammaren har afgjort frågan, huruvida Kammaren framdeles skall vara fördelad i sectioner, och beslutit, med 45 röster mot 40, att den skall så vara. — En i samma Kammarer gjord motion om nödvändigheten af den högsta möjliga fullkomning af en politisk och moralisk folks-utbildning, innehåller högst märkvärdiga sanningar, som kunna lämpas äfven på mångt annat land. I Würtemberg finnes icke något oafhängigt och opartiskt medelstånd, utan tvertom yttras den allmänna opinionen ännu nästan uteslutande af embedsmanståndet, som ej kan äga de erforderliga egenskaperna af ett medelstånd, hvilka enligt sakens natur förena sig hos dem, som genom besittning af fast egendom föranlåtas att hysa ett varaktigt och till deras arfvingar öfvergående interesse. På bildande af ett dylikt stånd anser talaren regeringen böra fästa afseende vid ett framtida användande af de stora Kronogodsens, hvarvid äfven kunde finnas hjälp mot den af öfverbefolkningen härflytande näringslöshet och utvandringssjuka. Den hittills rådande grundsats, "att Staten snarare är en förmyndare-anstalt än blott en vakande

